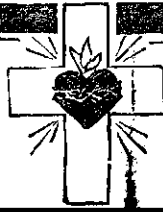

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

„Sângele lui asupra noastră...”

II.

Sângele revărsat depe culmile iubirei supreme a recipiat-o Biserica. Iar pe potirul, pe care îl ține zilnic în mâini, dela data Vinerii celei mari și sânge-roase, din mandatul lui Hristos a gravat chemarea salvatoare: „Beți dintru acesta toți!” Și omenirea a ajuns în sfera farmecului acestui potir. Nu numai secolele trecute au trăit în umbra lui, dar și noi ne adunăm în jurul lui. Pentru că sângele mântuitor al lui Hristos, nu e numai o palidă amintire din trecut, dar și azi e forța vie a vieții sufletești. Din revărsările abundente ale acestui sânge, ajunge pentru toate. Iar dacă conducem undele acestui Preasfânt Sânge în vinele noastre, simțim în noi înșine acțiunea lui. Și anume:

1. *Se mărește scopul omului.* Nu se îndestulește numai cu plăcerile principilor grejoase: „mănâncă, bea, veselește-te” dar la toate acestea zice: „Îmi ești prea puțin!” Curmă trecutul și tinde spre un viitor, cu scop bine determinat, pentru care numai o singură întrebare are importanță: „Cum vei putea ajunge la Dumnezeu? Numai puterea sângelui lui Hristos poate avânta pe om, pe acest plan de viață superioară contemplativă, depe planul vieții fără de scop. Hristos ne-a zis: „Cel ce... bea sângele meu, va avea viață veșnică”. Și atunci cu dorul acestui scop veșnic exclamă omul: „Doamne! Numai un strop din sângele Tău!”

2. *Inima omului devine mai bună.* Indurare vie izvorește din ea. Nu privește cu invidie bucuria altora. Cu iubire alinătoare ridică pe cei căzuți sub greutatea vieții. Faptele lui cele bune le majorează prin voarbe bune. Va ști, că suprema cultură este: iubirea. Iar astfel de iubire numai sângele lui Hristos dă acelora, cari cu abnegarea eului lor propriu slujesc voia iubirei infinite și inima cărora păstrează cu îngrijorare toate harurile, rourate cu sângele Lui, asupra lor.

3. *Se multiplică fericirea omului.* Aceasta e un mare dar. În special în zilele noastre de azi, când respirația grea a omenirii nefericite, ajunge până la înălțimi nebănuite. Numai

privim, cum lumea a uitat de adevăr. Omul de azi trăiește în marea minciunilor. Toată viața lui este o nesfârșită negare a adevărului. Ochi văzători având lumea nu vede, ci orbește merge către un destin întunecat. Adevărul s'a dat uitării, pentru că adevărul nu este pe placul oamenilor. Căci adevărul pretinde, ca creștini buni să fim, ca poruncile Domnului să le păzim, ca să învățăm a renunța la aceia, ce eventual ne-ar plăca. Și e greu. De aceia renunță lumea la adevăr, lăsându-se prada minciunii. Minciuna pe încetul munți întregi a clădit în jurul omului. A întunecat mințea lui, ca văzând să nu vază și auzind să nu auză. Semnele date pentru întărirea adevărului se fac nevăzute în fața oamenilor și învățatu-

sângele lui Hristos are puterea să ridice omul sălbătăcit, în sfera fericirii. Acolo unde nu ne mai sunt tovarăși: mahnirea, sarcina trecutului nostru împovărat, șiroiul lacrimilor noastre, jalea fără mângăiere și crizele sufletești, ci ne alinează o astfel de liniște cerească, ale cărei bucurie fericită nu poate fi tănuțită, când omul cu viața lui îmblânzită spre aceasta pace, ingenunchie înaintea potirului sângelui lui Hristos.

* * *

Sfântul Cyprian pe vremuri († 258) a întrebat dela cineva:

Știi cât valorează omul?

Și fiind-că n'a primit răspuns, el însuși a zis: *Atât ca și sângele lui Hristos!*

A avut toată dreptate. Dacă însuși Dumnezeu a apreciat atât de mult pe om, urmează în mod firesc

ca noi să nu ne devalorizăm. Să apreciem la infinit sufletul nostru, împodobit cu sângele lui Hristos. Să conlucrăm, ca să treacă fiecare strop din acest scump sânge, prin vinele noastre, ca apoi acolo, să se transformeze în celulele stingerii noastre. Dacă astfel pulzează sângele nostru, împreună cu sângele lui Hristos, viața noastră sufletească, nici când nu va suferi obstacole. Și dacă vom purta pe fruntea noastră semnul acestui scump sânge, vom avea intrare, prin poarta cetății fericirii veșnice, Anume pentru aceea, pentru că va străluci pe sufletul nostru ca semnul binecuvântării dumnezeiești, aceea, ce jidovilor împovărați prin răstignirea lui Hristos, le-a devenit plaga dumnezeiască, în urma acestui strigăt: „Sângele lui asupra noastră!”

Traducere după: P. I.

Cu ochi văzători,

rile minunate neauzite. De aici apoi acel delir nebun, în care omul își duce în semi-inconștiență zilele sale către catastrofalul sfârșit. Omul nu consultă aceea busolă sigură, ce este adevărul. Din viața lui lipsește singura directivă, la care trebuie ca să se acomodeze: adevărul, acest far luminos, a cărui flacără a fost aprinsă de însuși Dumnezeu, ca să lumineze întunericul produs de rătăcirile minții omenești; aceasta esență sfântă și curată, care dela Dumnezeu își are originea sa! pe care învățații și stăpânitorii popoarelor au căutat o înzadar; adevărul, care este izvorul nesecat al științei și este baza frumuseții adevărate.

Și e atât de frumos adevărul! e atât de bine a ști,

că trăiești în „adevăr”! Pentru că adevărul nu vine în numele puterii sau al păcatului, ci vine în numele lui Dumnezeu, cași vestitorul poruncilor, bunătații și îndurărilor lui. Nu produce zgomot, nici alarmează lumea cu hidosul spectru al războiului, ci vestește cuvintele dragostei creștinești. Adevărul nu vine cu lăutari și între chiote de veselie, nici nu îmbracă haina desfrăului plină de noroi nevăzut de ochii orbiți de minciună ale omului, ci vestește o stare de veselie superioară, veselia conștiinței împăcate. Adevărul nu se lasă ademinit de făgăduințe mincinoase, nici nu se lasă mituit de nădejdea tot atât de mincinoasă a unui viitor mai bun pământesc; adevărul e tare în „adevăr”, pe care nime și nimic nu-l poate schimba. Adevărul de dragul celor pământești nu

uită de cele cerești, știe că celelalte se vor adauge.

Adevărul ridică la înălțimi nebunăite steagul lui Hristos și nu-l ține ascuns în locuri îndosite, ci îl ridică sus, ca să fălăiască biruitor în fața lumii mincinoase, care a uitat adevărul, care este iubirea.

Să vie împărăția adevărului, ca să lumineze slaba noastră judecată, ca să întărească credința noastră, ca să ne pătrundă — cu ajutorul Omului-Dumnezeu, care ne a răscumpărat cu scump sângele său — iubirea deaproapelui. Să vie adevărul, carea va deștepta din somnul lor letargic sufletele păcătoase, care va întări pe cei slabi, care va turna curaj în cei fricoși și va lumina pe aceia, cari trăiesc în întuneric.

Dumnezeu este adevărul, Dumnezeu este iubirea;

Dacă omul nu vrea adevărul, va veni vremea, când căutând îl va căuta, ca să-l primească, ca în el să trăiască.

Coștiul, nou loc de pelerinaj. La sfânta Mărie Mare, cași în anul trecut, așa și în acest an se organizează un pelerinaj, la care vor participa credincioșii, cari nu pot să meargă la Moiseiu, sau la Bixad. Parohiile din apropiere vor participa în frunte cu preoții lor. Nădăjdum că On. frații preoți ne vor da tot concursul lor pentru de a putea ridica Coștiul la un loc de pelerinaj de primul rang, care prin situația sa geografică, prin tren și autobus e atât de accesibil tuturor.

Corabia lui Pater Petit

II.

Pe căile Providenței

Gent, căruia franțuzește i se zice și Gand, e un oraș frumos și vechiu de pe luncile pașnice ale Flandrei. Știința universitară și bunăstarea comercială au încunjurat cu aureolă acest oraș cu cetățeni bogăți. Dar deasupra unei căsuțe de câtră marginea orașului, cași umbră deasă, plana multă, foarte multă grijă.

Acolo a trăit măestrul croitor Leopold Petit împreună cu soția sa, născută Albestina Coppejans. Al patrulea copil al lor s'a născut în 22 Mai 1822 și a doua zi după nașterea sa în sfântul botez săvârșit în biserica Răscumpărătorului a primit numele de Adolf. Acest mic copil a devenit „bunul Pater Petit”.

După moartea mamei sale

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Ion Bușița.

Cel dintâiu dascăl secundar român din Maramureș a fost fie iertatul Ion Bușița; întemeietorul școlii normale, sau „Preparandiei” din Sighet, după cum se numia pe acele vremuri.

„Asoc. pentru Cultura Poporului Român din Maramureș” condusă de inimosul român Dr. Ion Mihalyi, care și-a amanetat toată averea sa personală pentru întemeierea acestor focare de cultură românească, își vedea rostul său în susținerea unui „Convict”, adevărat internat, pentru întreținerea elevilor români, uniți, din școlile secundare — ortodocși nu existau pe vremea aceea în Maramureș, — și susținerea acestei „Preparandii”.

Și l-au adus dela Viena pe Ion Bușița, care făcuse acolo studii de pedagogie, ca să conducă accasta școală românească, menită să dea întregului Ardeal de nord — dascălii necesari pentru școlile sătenești.

Bușița era singurul profesor la aceasta școală și preda toate materiile de învățământ. A fost un om cu suflet, pătruns de

idealul național și de chemarea ce-l așteptă, de a da primii dascăli români pentru școlile primare românești, din jumătatea Ardealului.

Elevii erau elevi mai bătrâni, de multe ori cu serviciul militar satisfăcut, cari la examenul de primire trebuiau să știe scrie și citi bine și apoi după un curs de doi ani la „Preparandia Asociației” condusă de Bușița, își primiau diploma de învățător.

Elevii locuiau în casele fiertatului episcop Mihail Pavel din Sat-Slatina, unde trăiau un traiu simplu, la mâncare făceau câte o căldare de mămăligă, cu lapte sau brânză. câte o căldare de fasole sau cartofi, — și era bine. Mai dormiau prin podul grajdurilor — cum se putea!

Iar dascălul Bușița era vecinic cu ei. Mai lucrau și la moșia episcopului Pavel, ca să aibă mălaiul, fasolea și cartofii cu ce ierna...

Și școala mergea bine, și zeci de dascăli au absolvit așa, dând Ion Bușița astfel prima falangă de cărturari și propagandiști ai sentimentului național român, pregătind terenul pentru luptele naționale de mai târziu! Aveau acești dascăli puțină carte, dar mult suflet românesc și mult suflet creștinesc!

Dar școala n'a durat decât câțiva ani, căci guvernul maghiar dela Budapesta, văzând

primejdia școlii normale din Sighet, care umplea satele cu dascăli valahi, crescuți în spirit național de către profesorul Bușița, a închis-o și a preluat-o pentru statul maghiar, iar pe profesorul Ion Bușița l-a transferat la școala normală din Șarospatek, regiune curat ungurească, cu toate că nu prea știe ungurește, unde și-a petrecut rostul vieții, atâta știm despre el!

Iar școala normală din Sighet a stat exact 50 de ani sub stăpânirea ungurească ca școală de stat, până ce în 1918 Unirea ne-a dat-o din nou înapoi!

Se cuvine, ca din când în când să ne aducem aminte de marile figuri maramureșene, ca de Dr. Ion Mihalyi, Iosif Man f. prefect, V. Mihalca f. subprefect și ceilalți, cari prin întemeierea — „Asociațiunii” — și de Ion Bușița, care prin sufletul său mare ce și l-a pus în slujba neamului și credinței strămoșești, prin „Preparandia” sa, a pus temelia României-Mari de azi, în părțile acestea ale Țării și se cuvine să nu uităm jertfa lor, prin care jertfă au crescut toate generațiile de intelectuali români din Maramureș, cari au dat apoi pe luptătorii naționali, cari au făptuit apoi Unirea.

Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace.

Ion Bilțiu-Dancuș

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

pe copilul cel mic l-au luat neamurile în grija lor. Dar și neamurile erau sărace, așa s'a întâmplat, că după ce a terminat clasele primare, ei pe micul Adolf l-au învoit de ucenic la un pianist. Dar copilul cel mic și-a ales de mamă pe Preacurata Vergură Maria încă din clasele primare și i-a șoptit, că ar dori ca să fie preot.

Între timp micul ucenic are ocazia, ca să ia câteva lecții de desemn. Profesorii îi admiră talentul și îl determină ca să participe la concursul de desemn al Academiei de arte frumoase a orașului. Micul Petit, căruia mult i-a plăcut să desemneze, se pregătește cu sârguință la acest concurs, doar profesorii au spus, că acest micuț ucenic va fi câștigătorul premiului.

Dar o întâmplare neașteptată și neînsemnată îl împiedcă, ca să participe la concurs.

Dacă atunci ași fi deținut premiul — zicea el mai târziu —

Dumnezeu știe încotro m-ar fi dus cărările vieții!

Simultan, cași cum l-ar fi atins o mână tainică, totul se zgudue și se transformă în viața lui. Maistrul lui, pianistul încearcă o sinucidere, apoi se hotărăște ca să emigreze în Olanda. Vrea să-l ducă și pe micul Adolf. Micul ucenic nu știe ce să facă... dubitează... Atunci fu chemat de o nobilă doamnă, care l-a cunoscut încă din clasele primare, pe când pregătea pe copiii cei săraci pentru prima cuminecare.

— Dragul meu, încă tot vrei să fii preot? — întrebă ea.

— O, da! — strigă micul Petit — dar sunt prea sărac, ca să pot continua studiile.

— Incredere, copilul meu! Roagă-te cătră Vergura Maria și pe mâine să vii din nou.

Micul Petit a înțeles, că acum Providența îi designează calea vieții sale: se grăbește, aleargă la biserică și cu ardoare tine-

rească se prosterne în fața statuei Maicii Domnului...

A doua zi binefăcătoarea lui îi dă scrisori de recomandare cătră superiorul colegiului ieșuit: sfânta Barbara, care deja avea cunoștință dela nobila doamnă despre planurile lui.

Tânărul ucenic intră în colegiu purtând bluza lui jerpelită:

— Ași dori să vorbesc cu părintele Rector.

Portarul socoti că e ceva eroare la mijloc:

— Cu părintele Rector? Ce vrei dela el?

— Vreau să vorbesc cu el.

— E ocupat.

— Atunci îl voi aștepta.

După atâta insistență a fost condus în sala de vorbit și nu peste mult timp își face acolo apariția P. Vander Moere, iubitul rector al Colegiului.

— Bună ziua micul meu prieten. Cum te numești?

— Adolf Petit. Și predă

IMPREUNA CU BISERICA

Capernaumul, orașul minunilor, este terenul vindecării a doi orbi, despre cari spune evanghelistul, că au alergat în urma lui Isus, strigând: Miluete-ne, Isuse, Fiul lui David! Isus întreabă: Credeți că pot să fac eu aceasta? Ei răspunseră: Așa e Doamne! Atunci Isus s'a atins de ochii lor și a zis: Să fie vouă după credința voastră!

Prima întrebare a lui Isus este, dacă cei doi orbi cred întru dânsul? Credința lor le-a adus vindecare.

Ce este credința? Biruință, care învinge lumea. Biruință asupra împărățiilor, săbiilor, gurilor leilor, boalelor, armatelor dușmane, asupra pierderilor, umilirilor, închisorii, morții, păcatului și asupra iadului. Credința este baza acelorora, ce le nădăjduim, arătarea acelorora ce nu putem ca să le vedem.

Ce nădăjduiește sufletul credincios? Doar lucruri, cari i se nimicesc în mână? cari sunt mai trecătoare decât trupul său muritor? Împărăția credinței nu e din lumea aceasta! Unde e puternica Romă, care a stăpânit odată lumea întreagă? Unde sunt marii împărați, la cuvântul cărora tronuri sau clătinat și popoare au apus? Prin dânsii cartea istoriei a devenit mai voluminoasă cu câteva pagini, dar fiecare și mărturisește, că nu este mărire, lucirea căreia să nu piară cu trecerea vremii. Unde este împărăția credinței? Acolo, unde toate timpurile se unesc într'o veșnicie nesfârșită; credința se ridică deasupra mormintelor și deasupra trecerii. Credința e baza nădejilor noastre, dar vrednice de nă-

dejdea noastră sunt numai lucrurile, cari nu sunt din lumea aceasta trecătoare.

Credința e lumină, căci arată lucrurile nevăzute ochilor. Aprinde în noi dorință înflăcărată după cununa cea nevestejită, tericirea statornică, pacea eternă și după vederea lui Dumnezeu. Dar cum omul nu poate să aprindă lumina soarelui strălucitor, tot așa nici lumina credinței. Credința este lumină din lumină, dar dela Dumnezeu, aprinsă de harul botezului. Așa înțelegem cuvintele sf. Ioan Botezătorul: „După mine vine acela, care vă va boteza pe voi cu foc și cu spirit”.

Acest foc este lumina și puterea credinței, pe care o câștigă omul în sf. Botez.

Credința e lumina, care eradiază încă aici pe pământ fericierea, pe care om n'a văzut-o; e eoul acelei veselii, pe care ureche omenească nu a auzit-o; e chipul fericierei, pe care Dumnezeu a pregătit-o acelorora, cari îl iubesc pe El.

Credința e putere. Aud cuvintele lui Isus: „după credința voastră, să vă fie vouă”. Așa zice El către cei drepi și către cei păcătoși. Credința e puterea, care pe cei păcătoși îi impacă cu cel mai Sfânt, pe cei drepi în face și mai buni. Ca să cunoaștem puterea credinței, să urmărim sfântului Pavel, care a ținut cea mai măreață vorbire despre credință și la sfârșitul vieții a putut să spună: „Credința o am păzit”. Sfântul Pavel în epistoala sa către Evrei arată puterea vie a credinței, poporului evreesc, care a ținut mult la legile rituale, uitând de totului de situația launtrică a sufletului, totodată face pomelnicul adevăraților matadori ai credinței. Jertfa lui Avel prin credință a devenit mai vrednică decât a lui Cain. Credința a ridicat de viu la cer pe bunul servitor al lui Dumnezeu Enoch. Credința l-a condus pe Avram pe lungile sale drumuri, tot credința a întins brațele lui spre jertfa atât de iubită, la care nu

inima fiului jertfit a sângerat, ci inima părintelui jertfitor. Credința a ridicat spre binecuvântare asupra lui Iacob și Esau mâna lui Isac, credința a întărit limba moribundului Iosif, ca să glăsuiască despre bucuria eșirii din robie a fiilor lui Israil. Credința l-a îmbărbătat pe Moise ca să se despărțască de iubirea ficei de împărat și să nu se teamă de mânia împăratului pământesc. Credința a doborât părciile Iericonului și a despărțit marea. Credința, cași o făclie strălucitoare, își aruncă razele sale biruitoare asupra lui Gedeon viteazul, Samson puternicul și Solomon înțeleptul. Aceștia, zice Apostolul, prin credință au biruit împărății și au pus în stăpânire dreptatea... au scăpat de tăișul sabiei, s'au întărit în slăbiciune, au devenit eroi în războaie și au bătut armate dușmane...

Alții au suferit calomni, ironii, lovituri, cătușe și închisoare... strămtorați și defaimați; lumea nu a fost vrednică de ei și ei s'au ascuns în pustie, în munți, în peșteri și în creptăturile pământului.

Iată puterea credinței în umbră, în legea cea vechie. Cum trebuie să ardă ea acuma când razele ei isvorec din lumină, când sângele Răscumprătorului mărturisește de ea!

Credință, sfântă și fericitoare credință! Unde vom găsi scut, dacă nu în umbra ta! Privesc la lumea păcătoasă, care în picioare calcă virtutea; ar trebui să desnădăjduesc, dacă nu ași vedea brațele puternice ale credinței, care susțin ancora gata de scufundat a nădejdi noastre! Toată liniștea, bucuria, veselia din credință isvorește. Cel ce va crede se va mântui!

scrisoarea de recomandare. Superiorul citește repede șirele.

— Așa văd, vrei să înveți, ca să devii preot.

— Da, părinte.

— Și îți mult, ca să fii preot?

— Da, foarte mult, părinte!

Fața rotundă a copilului roglindea atâta nevinovăție, sinceritate și hotărâre, că părintele rector n'a mai stat la îndoială.

— E bine—zise—te primesc în colegiu ca elev fără taxe.

I-a arătat apoi personal camera destinată lui și i-a dat cărțile de studii. Pe acele vremuri elevii Colegiului sf. Barbara nu erau interniști și așa și tânărul Petit pe noapte mergea acasă la neamurile sale.

Mai târziu „micul ministrant sfânt” a ajuns sub îngrijirea surorilor Notre-Dame din Nouvean—Bois, care mai târziu a răsplătit ajutorul și bunătatea surorilor cu grațitudine, care nici odată n'a scăzut.

Când a sosit timpul, ca să urmeze chemării sale, un cunoscut, căruia tânărul Petit i-a fost deobligat, a încercat să-l determine, ca să nu intre la iezuiți, ci într'un alt ord. Petit a stat puțin pe gânduri, pe urmă totuș s'a decis pentru Societatea lui Isus.

Peste mulți, mulți ani reamintindu-și de ziua când bunul P. Van der Moere la primit în colegiul sf. Barbara, bătrânul Pater Petit zicea:

— Din ziua aceea, n'am mai părăsit Societatea!

* * *

După câteva decenii, Pater Petit, rectorul noviciatului din Tronchiennes, veghia lângă patul unui părinte bolnav. Bolnavul în etate de 85 ani a ajuns pe pragul veșniciei și Pater Petit îl pregătea pentru calea cea mai de pe urmă.

Privirea lui blândă se lipea cu dragoste de fața plină de

bunătate, pe care n'au șters-o suferințele, a moribundului.

— Îți amintești, Părinte îi zicea după ce i-a administrat sfântul Maslu, îți amintești cum cu 38 de ani în urmă ai primit în colegiul din Gent un ucenic sărac și zdrențuros, care a voit să învețe, ca să devină preot?

O, da, — zicea bolnavul, — îmi amintesc bine.

— Atunci — continuă Pater Petit—mi-ai deschis porțile Societății lui Isus, eu azi îți deschid larg porțile împărăției cerului.

Fața bunului moribund P. Van der Moere s'a umplut de lacrimi și apoi peste puțin, în pace și fericire, susținut de brațele lui Pater Petit a intrat în viața de veci.

* * *

Pe drumurile pline de iubire ale Providenței Pater Petit, a fost condus de mâinile Vergurei Maria.

Moșneagul de 90 de ani

într'o scrisoare a sa cu inimă plină de mulțumită mărturisește aceasta.

„După Dumnezeu — zice — Maria a fost totul pentru mine. Dacă privesc trecutul meu, acolo o văd pe Maica mea cea bună care, pe mine mic orfan, de mâini mă conduce între vârtejurile vieții, între cari singur ași fi pierit. În ce privește chemarea mea, Maria vizibil a conlucrat cu mine și tot ea dirijază toate evenimentele săracei mele vieți. O, cât de bună a fost Ea cu mine și cât de bună este și acum! Trăiesc în anturajul cel mai apropiat al Ei și o chem întru ajutor în tot momentul. Cătră Ea mă rog și ași putea să spun, că este împreună totdeauna cu mine, ca să mă ajute fără întârziere”.

Pater Petit a iubit-o mult pe Vergura Maria, dar Ea l-a iubit mult mai mult și în întreaga lui viață i-a mijlocit din belșug harurile lui Hristos.

Din viețile Sfinților.

Sf. Ciprian

Sf. Ciprian s'a născut în orașul Cartagina din Africa din familie bogată de senator. A făcut școală multă și a ajuns profesor. În timpul acesta a făcut cunoștință cu un preot creștin și de la el a învățat a cunoaște învățătorile lui Hristos. În scurtă vreme a părăsit rătăcirile păgână și s'a botezat. După botez Ciprian și-a împărțit averea între sătași și s'a hotărât să rămână necăsătorit ca să poată mai mult sluji și iubi pe Dumnezeu apoi s'a pus cu toată puterea la cetirea sfintei Scripturi și la practica vieții sfinte. La trei ani după botez a fost ales episcop. Ca episcop a fost adevărat păstor și pildă de viață sfântă pentru turma sa. Creștinii se bucurau mult că Dumnezeu le-a dat așa un păstor, dar păgânii îl urau de moarte și când împăratul Decius a pornit asupra creștinilor, păgânii în gură mare strigau că episcopul Ciprian trebuie aruncat înaintea fiarelor sălbatice. Era gata să fie prins dar Dumnezeu ia descoperit planurile păgânilor și sf. Ciprian a scăpat cu fuga ca să-și țină viața pe mai departe pentru binele și apărarea turmei sale. Din ascunzișul lui trimitea scrisori de îmbărbătare către episcopi și preoți ca să-i întărească în credință. În data ce furtuna asuprașilor s'a mai liniștit Ciprian s'a întors înapoi la turma sa. Aici însă în curând lau așteptat noi suferințe. Câți va preoți au rătăcit dela credința cea adevărată și au apucat pe cele rătăcite. Sfântul episcop Ciprian sa silit cu multă dragoste să-i lumineze ca să revină la credința catolică și în acest scop a scris cartea „Despre unitatea bisericii” Dragostea lui față de Hristos curând sa arăta și în alt chip: Sa ivit în țară ciuma. Mii de oameni zăceau prin case și pe ulițe morți ori bolnavi dar lumea păgână nu mult se interesa de ei. Episcopul Ciprian și creștinii mergând din casă în casă îngrijau pe bolnavi și îngropau morții. Ajutau pe toți fără considerare că e păgân sau creștin. Abia trecu ciuma și urmă o nouă asuprașire a creștinilor. Episcopul Ciprian fu prins și provocat să jertfească idolilor, el însă răspunse: „Eu sunt creștin și episcop; cunosc un singur Dumnezeu. Acestuia unuia ne închinăm noi creștinii”. Sf. Ciprian fu întemnițat. În scurt i sa rostit și judecata: „Lui Ciprian trebuie să i se taie capul pentru că e conducătorul unei

în jurul căsătoriei lui Schuschnig. Osservatore Romano, oficiosul Vaticanului publică un articol interesant în legătură cu căsătoria fostului cancelar al Austriei. Este știut, că fostul cancelar, imediat după anexarea Austriei, încă în închisoare, a încheiat căsătorie cu contesa Fugger-Czernin. La actul căsătoriei Schuschnig din cauze ușor de priceput, nu a putut participa, ci a fost înlocuit de fratele său. În trecutul apropiat, Buerckel, guvernatorul Austriei, a făcut o declarație, care a atras luarea aminte a lumii întregi. În înțelesul acestei declarații femeia, care a trăit în concubinaj cu Schuschnig a fost delăturată, fiindcă situația ei a fost în flagrantă contradicție cu moravurile catolice. Aceste declarații ale lui Buerckel au fost remarcate de presa lumii, dar fiind cazul, că Buerckel a fost cunoscut cași un anticatolic, luând parte activă într'o campanie dusă cu vehemență împotriva unui episcop. Acum Osservatore Romano într'un articol mai lung se ocupă de aceasta căsătorie, oficiosul comunică, că aceasta căsătorie a fost încheiată după toate regulile canoanelor Bisericii. La actul căsătoriei încheiat în biserică Dominicanilor din Viena Schuschnig nu a participat, dar fratele său a avut scrisorile de înputernicire. Căsătoria a fost încheiată la dorința fostului cancelar, care în acest mod a voit ca să asigure soarta fiilor săi născuți din prima sa căsătorie. Oficiosul Vaticanului mai comunică, că Schuschnig nu mai nădăjduiește că va fi eliberat. El nu se amăgește cu speranțe deșarte, ci e pregătit chiar și pentru moarte.

4000 gazete comuniste sunt expuse în expoziția anticomunistă din Colegiul Rusesc din Roma. Cele 4000 de gazete sunt organele principale, care stau în serviciul comunismului. Afară de aceste mai este un mare număr de gazete de a doua mână, gazetele de provincie. De aceste numai în Rusia sunt 10.000. Dușmanii știu bine, că ce serviciu aduce presa.

secte oprite de stat”. „Mulțumită lui Dumnezeu” răspunse sf. Ciprian. În 14 Sept. 258 i sa tăiat capul și sufletul lui a sburat la ceriu.

Iată câteva învățături din cartea lui despre unitatea Bisericii: „Unul este Dumnezeu și unul este Hristos și una este Biserica sa și una este credința și una este turma. Oare acela care nu ține aceasta unitate a

Biserica din Franța. Ilarie Belloc, un mare conducător al mișcării catolicizmului englez mai nou a făcut următoarea declarație: singura putere morală (deci permanentă) care împiedică stăpânirea comunismului în Franța, este Biserica catolică.

Cel mai tânăr episcop al lumii a fost consacrat nu de mult în Nantes—Franța. Se numește Octav Terrienne și abia are 35 de ani.

Stări americane. În Philadelphia este o încrucișare de drum, care este spaima mameilor care locuiesc în apropiere. După statistici, în general c'am 4 accidente de circulație să întâmplă săptămânal în acest colț al morții, unde se încrucișează 5 linii de tramvai. E caracteristic, că în fiecare prăvălie din apropierea acestui loc se găsesc de vânzare pansamente necesare pentru lecuirea ranelor. Mamele nu de mult au solicitat ca să se ia dispoziții pentru siguranța trecătorilor. Cererea lor a rămas fără rezultat. Mamele la nereușita cererii lor au răspuns cu o măsură radicală. Mai mult decât un ceas cincizeci de femei, cu copii în brațe s'au în căruțoare au traversat strada, oprind cu desăvârșire circulația. Ele s'au îndepărtat de acolo numai atunci, când autoritățile au făcut promisiunile cele mai serioase, că vor face rânduială „în colțul morții”.

Știri triste din Germania. În Evian își ține ședințele sale congresul, care se ocupă de soarta refugiaților politici din lume. Activitatea acestei conferințe nu e privită cu ochi buni de Germania, care socotește că activitatea acestei conferințe e îndreptată direct împotriva Germaniei. Aceasta neîndestulire a Germaniei se manifestează și prin dispozițiile luate mai recent, în urma cărora s'au mai făcut câteva lagăre, în care vor avea domiciliu forțat foarte mulți catolici. În acest mod vrea guvernul German, ca să împiedice fuga a multor catolici. Soarta tristă a catolicilor din Germania e

Bisericii crede că ține credința? Se socotește doară pe sine a fi în Biserică acela, care se împotrivesc Bisericii și părăsesc scaunul lui Petru, asupra căruia este clădită Biserica?... Acela care nu ține aceasta unitate, nu ține legea lui Dumnezeu, nu ține credința Tatălui și a Fiului, nu ține viața și mântuirea”.

P. Lucian Pop

ilustrată de cererea a 20.000 de catolici din Germania și Austria, cari cu intervenția unui Episcop francezi au cerut, ca să se intervină în interesul lor, ca să poată emigra, căci nu mai pot suporta greutatea pri-goanei anticatolice.

Regina Maria

Fică a ducelui Alfred de Edinbourg, mai târziu de Saxa—Coburg—Gotha, al doilea fiu al reginei Victoria a Angliei, și a ducesei Maria Alexandrovna, unica fică a țarului Alexandru II, regina Maria s'a născut la Eastwell în Anglia la 29 Octombrie 1875. Copila „cu ochi albaștri și păr bălai” și-a petrecut copilăria fericită în Anglia și pe insula Malta, având parte de o educație spartană, oțelindu-și caracterul paralel cu fizicul. Aceasta a fost prima pregătire a viitoarei noastre regine, care avea să înfrunte și să răsbească prin atâtea greutăți.

Lucrurile mari nu se fac fără sbucium și fără jertfă. Și când ne gândim, ce operă uriașă este întregirea neamului românesc, ne gândim și la sbuciumul neînchipuit de mare al reginei, care și-a impletit viața cu zilele năpraznicului războiu, dând directive politice, animând, organizând, ajutând, mângâind, activând mai mult decât își poate omul închipui dela o femeie. Cetind cele 3 volume cu titlul Povestea vieții mele, abia ne dumerim asupra unei vieți, căreia i-s'a dat să treacă prin focul atâtor greutăți de tot felul, ca pe urmă să ajungă la izbândirea unui ideal atât de greu de înfăptuit, cum a fost unirea noastră națională.

Regina Maria a fost o eroină. Eroismul ei s'a vădit de sigur mai ales în timpul războiului. Dar eroină a fost ea și ca mamă, când s'a resemnat ca fiii săi să fie și ai națiunii, întemeind dinastia română; eroină a fost și în purtarea condeiului, scriind opere de înaltă valoare literară, eroină a fost și când și-a deschis palatul dela Cotroceni pentru înfăptuirea și ocrotirea atâtor instituții sociale; eroină a fost și în iubirea sa față de țara și poporul românesc, când nici în spasmul morții nu ne-a uitat, ci a dorit să fie adusă acasă, ca să moară pe pământul românesc, pentru care a trăit și s'a jertfit. Moartea ne-a răpit-o în ziua de 18 Iulie 1918.

Acum, când viața reginei Maria a intrat în veșnicie, Istoria națională o încununează cu nimbul nemuririi!

(Din Sionul Românesc)